

Малко слѣдъ това гостенинътъ Юзбекъ видѣ да тичатъ отъ близката ливада двѣ млади крави, които се обръщаха къмъ Азамета, като че ли го молѣха да ги издои. И тѣ тръгнаха слѣдъ своя господарь.

На нѣколко крачки оттукъ двѣ кози съ хубави ярета се спуснаха отъ една скала. Съ своето подскачане тѣ изказваха радостта си.

Изведнажъ отъ дъното на една овощна градина изкочиха 4—5 овце съ ягнета. Тѣ се отправиха къмъ Азамета, почнаха да блѣятъ и да му лижатъ ржцѣтъ.

Въ сщщото врѣме нѣколко гълъба кацнаха по главата и рамѣнѣтъ на пустинника.

Когато Азаметъ и гостенинътъ му се приближиха до колибата, единъ пѣтелъ ги забѣлѣза и изкукурига високо. Още той не свършилъ, зададоха се нѣколко квачки съ цѣло стадо пилци. Тѣ тръгнаха слѣдъ господаря си и весело писукаха.

А едно магаре, което пасѣше незабѣлѣзано край колибата, изрева силно и съ това обърна внимание.

Но най-голѣма бѣше радостъта на двѣ бѣли кучета, които причакваха господаря си прѣдъ вратата на колибата. Тѣ не тръгнаха срѣщу него, а стояха прѣдъ кѣщата. Сѣкашъ, искаха да кажатъ: „Господарю, ние добръ пазимъ колибата“.

Но щомъ Азаметъ влѣзе въ колибата, двѣтъ вѣрни животни го обсипаха съ най-нѣжни милувки: тѣ лѣгаха и се търкаляха прѣдъ него, ближеха му нозѣтъ и го гледаха съ милъ погледъ. Когато господарьтъ имъ ги помилва, тѣ скокнаха отъ радостъ, спуснаха се да обикалятъ колибата и да лаятъ съ всичка сила.

Юзбекъ стоеше смаянъ прѣдъ тази картина, дѣто толкова много животни се надпрѣварваха да изразяватъ радостъта си.

— „Виждашъ ли, драги приятелю, — каза Азаметъ, азъ не съмъ самъ, а имамъ вѣрна и обична дружина; не съмъ живъ заровенъ въ гробъ, а всрѣдъ най-добри другари“.

„Нѣкога, продължи Азаметъ, азъ искахъ да направя хората честити. Тѣ ме оскърбиха и прогониха. Тукъ съмъ по-добръ. Прѣзъ всичкото врѣме азъ се грижа за моитѣ мили животни. И тѣ ми се отплащатъ съ своята безкрайна радостъ и обичъ...“

